

ντέφι

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ: ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ: ΑΠΟΨΕ ΦΙΛΑ ΜΕ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ: ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΛΑΡΙΝΟ

VAN MORRISON: ΜΕ ΚΛΕΙΣΤΑ ΜΑΤΙΑ

ΣΥΝΘΕΤΕΣ Ή ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΕΣ;

100 ΔΡΧ.

BOB MARLEY & THE WAILERS

CONFRONTATION

ο βασιλιάς της ρεγκέ ακόμη ζωντανός

PETER TOSH

mama africa

η παρανομή ρεγκέ

BOB MARLEY & THE WAILERS CONFRONTATION

δίσκοι - κασέτες

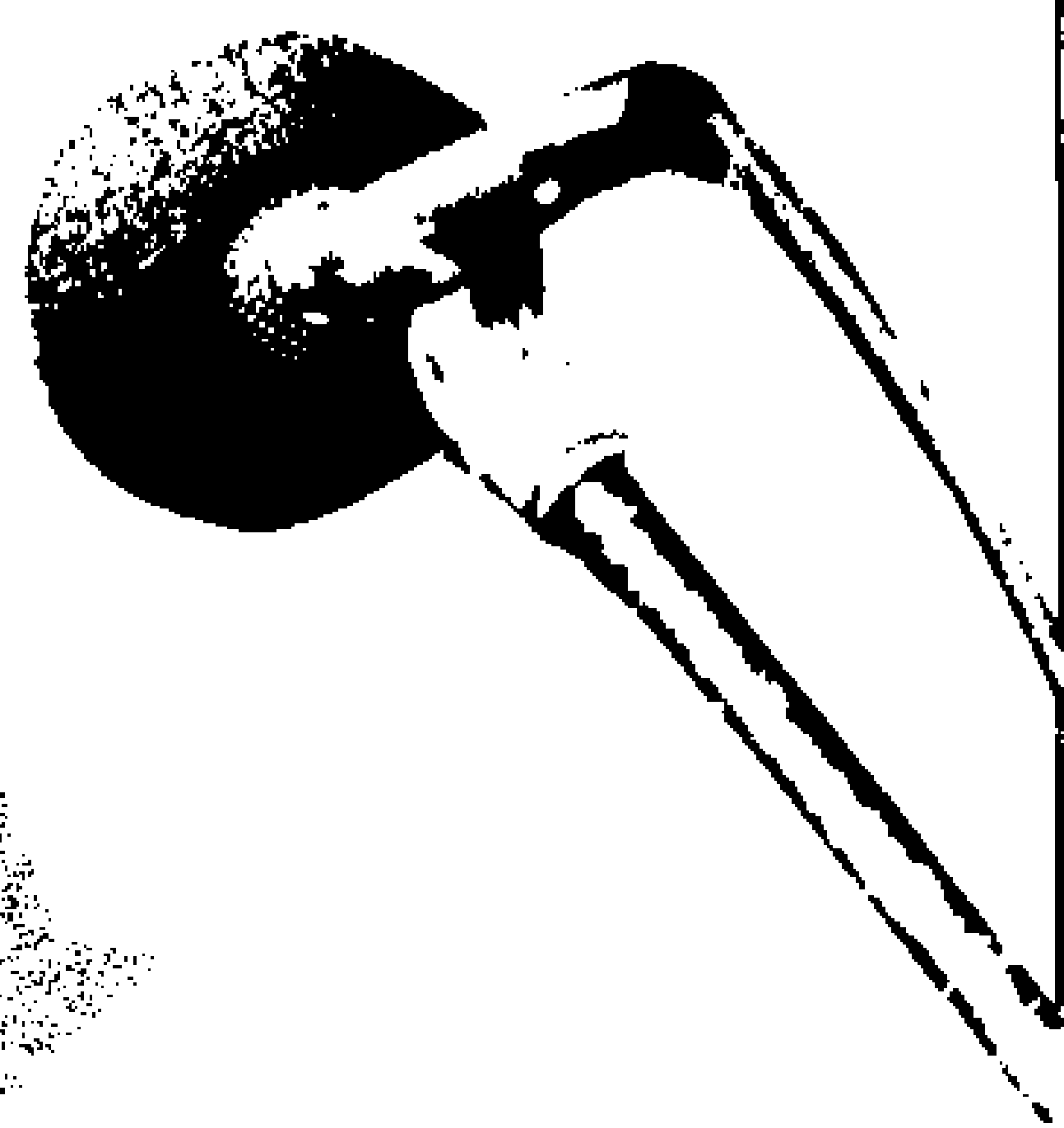
ΣΥΝΘΕΤΕΣ

ή

ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΕΣ;

ΖΗΤΩ Ο ΚΗΛΗΔΟΝΗΣ

Του Τάσου Φαληρέα

Είναι το πλαστό ερώτημα που κινιέται μέσα στο χώρο.

Φιλίες φαινομενικά στέρεες καταρρέουν, όταν τα οικονομικά συμφέροντα το ζητήσουν· λυκοφιλίες δείχνουν τα δόντια τους, όταν ο καθένας θα πρέπει να τραβήξει το δρόμο του. Ηεφεύρεση του δίσκου, από τη μια μεριά έθεσε τέρμα στην προφορική διάδοση του τραγουδιού, θέτοντας έτσι τη βάση για την πολιτιστική εξουσία των υπευθύνων των εταιρειών δίσκων, και από την άλλη μεριά δημιούργησε μια νέα τάξη ανθρώπων. Τους ανθρώπους του βιομηχανικού τραγουδιού. Μέχρι τότε το τραγούδι δεν είχε υπογραφή· από στόμα σε στόμα, από τραπέζι σε τραπέζι, από πανηγύρι σε πανηγύρι, και όταν εθρυλείτο κάποια επωνυμία, μπορούσε να αμφισβητηθεί αμέσως.

Σε κάθε χώρα του βιομηχανικά επαναστατημένου Δυτικού κόσμου, δημιουργήθηκε και μια βιοτεχνία τραγουδιού, συχνά κοντά στην Κεντρική αγορά, όπου συνθέτες έβρισκαν στίχους, στιχουργοί έβρισκαν μουσικούς, τραγουδιστές έβρισκαν και τα δύο, εμπόριο δεκάρα με δεκάρα, τοις μετρητοίς, και ύστερα στούντιο, πρέσσα, κατάστημα δίσκων και ραδιόφωνο.

Στο ραδιόφωνο, βέβαια, και αργότερα στην τηλεόραση, ο τραγουδιστής, άρχισε σιγά σιγά να ξεχωρίζει σε δημοσιότητα, μικρός ο χρόνος της μετάδοσης, εκείνο που μετράει είναι το τραγούδι και η φωνή, ο κόσμος βιάζεται, δεν μπορεί να κρατήσει ονόματα, BING CROSBY, FRANK SINATRA, EDITH PIAF, MARLEN DIETRICH, ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ, ΟΥΜ ΚΑΛΣΟΥΜ.

Η ερμηνεία. Δε θα συζητήσουμε εδώ την ηθική και τα δικαιώματα προβολής των αφανών συντελεστών αυτών των ονομάτων, το ό,τι δηλαδή ο κόσμος ξέρει λιγότερο από τον FRANK SINATRA τον... ή από την EDITH PIAFF την...

Και δεν θα το συζητήσουμε γιατί ο υπογράφων ανήκει στην ουτοπική και οπισθοδρομική και «πρωτόγονη» ομάδα εκείνων των ανθρώπων που πιστεύουν ώριμα πια, είμαι σαράντα τόσο, ότι η Δυτική πολιτική και πολιτιστική πρόταση είναι ένα πολεμοκάπηλο και αντι-απολαυστικό φιάσκο, και ότι η πολιτιστική βιομηχανία (δίσκοι, βιβλία, φιλμς) είναι

κάτω από τον οικονομικό έλεγχο των εταιρειών όπλων και πετρελαίου, ότι η ιδιωτική πρωτοβουλία για τις δυτικές χώρες είναι ένας μύθος πια, και ότι όλοι αυτοί οι τουρίστες που βλέπουμε, είναι συνειδητοί ή ασυνείδητοι πράκτορες κάποιας πολυεθνικής που τελικά ανήκει στην GULF OIL ή στην ESSO.

Αρα για ποιο ηθικό πρόβλημα μιλάμε!

Όμως, ο δίσκος σαν βιομηχανικό προϊόν παραμένει ακαταμάχητος, και το ραδιόφωνο (ήχος), αλλά ακόμα περισσότερο η εικόνα (τηλεόραση, βίντεο) δυνάμωσε τον τραγουδιστή, δημιούργησε την αντίληψη της ερμηνείας. Κι όσο κι αν στα γραφεία, ισχυροί παράγοντες ήταν οι στιχουργοί και οι συνθέτες, κι όσο στο TIN PAN ALLEY¹, οι συννενοήσεις και οι συνομωσίες για τον έλεγχο της δύναμης των τραγουδιστών ερμηνευτών συνεχιζόντανε, η πλάστιγγα έγειρε τελικά, υπέρ των τραγουδιστών, οι οποίοι μέσα από τη δύναμη της εμπορικότητάς τους, και με τους δικούς τους πια παραγωγούς και ατζέντηδες επέβαλαν τις δικές τους επιλογές, τους δικούς τους οικονομικούς όρους, αγόραζαν αυτοί τα τραγούδια.

Το TIN PAN ALLEY πέρασε σε κρίση. Το κοινό, όμως, το κοινό που η πληροφόρηση απ' όλες τις μπάντες, η πληροφορία για την πληροφορία, πολλές φορές, του διόγκωνε τις πολιτιστικές απαιτήσεις, το κοινό άρχισε, αφού πέρασε η πρώτη γοητεία της εφευρετικής λάμψης, να έχει απαιτήσεις που δεν μπορούν να τις καλύψουν οι βιομηχανοποιημένες ομοιοτυπες γλυκόνυχες, επαναλήψεις. Διεκδικούσε μια αυθεντικότητα επαφής με τον τραγουδιστή, μια κοινή αντίληψη. Ζητούσε μαζί. Τι να τις κάνει τις ενορχηστρώσεις του NELSON RIDDLE, του RAY CONNIF, ή του KENTON; Ένοιωθε στηγωνία, σε συναισθηματική απομόνωση. Το καλό με τις κρίσεις, είναι ότι ζητούνται λύσεις. Κι αυτό το ξέραμε πριν και ύστερα από τον ΜΑΡΞ.

Ένα δυνατό κοινωνικό ρεύμα, έδωσε τη νεανική Αμερική του '50, με την πανίσχυρη μαύρη μουσική παράδοση. Η εμπειρική φωνή, η προσωπική κατάθεση του Ροκ εντ Ρολλ ήρθε να τονώσει ξανά την κλονισμένη σχέση τραγουδιστή και κόσμου. Οι τραγουδιστές παίζανε και τραγούδαγαν τα δικά τους τραγούδια. Στη δεκαετία του '50, αυτή η έκφραση

του καθημερινού άγχους, στη βιομηχανική πόλη βρήκε ανταπόκριση. Και η βιομηχανία όπως πάντα άδραξε την ευκαιρία.

Λένε ότι η βιομηχανία του δίσκου μεγάλωσε είκοσι φορές τον όγκο της μέσα σε κείνη τη δεκαετία. Φίρμες κυριλέ σβήσανε, και τσογλάνια του δρόμου γίνανε είδωλα, για λευκούς, μαύρους, κίτρινους και ινδιάνους.

Και φυσικά, η βιομηχανία των δίσκων ανέλαβε αυτή την αναπαραγωγή της αυθεντικότητας. Χρησιμοποίησε τους ανθρώπους των TIN PAN ALLEY για ευκολία, και λίγο αργότερα, ενώ η κατανάλωση είχε φτάσει σε νέα στάνταρτς, οι άνθρωποι είχαν αγοράσει στερεοφωνικά και μαγνητόφωνα, η δύναμη πέρασε και πάλι στις εταιρείες. Οι παράγοντες φτιάχνανε τραγουδιστές μέσα στα γραφεία, αρνούμενοι τη δημοκρατική συμμετοχή της κοινωνικής δημοτικότητας στη διαμόρφωση των επιλογών τους, αφού αυτοί έλεγχαν το μέσο. Ποιος θυμάται τώρα τον DION, το RICKIE NELSON, τον FRANKIE AVALON, και ποιος μπορεί να ξεχάσει τον αρχικό PRESLEY ή τον CHUCK BERRY που τραγουδούσαν τα τραγούδια τους, που ήταν και τα τραγούδια του καθένα μας.

Η έκρηξη του '60 ήταν πάλι μια αντεπίθεση των εμπειρικών ειλικρινών και πρωτόγονων απέναντι στους κολλαρισμένους και τυποποιημένους, KONNI ΦΡΑΝΣΙΣ και ΤΟΠ ΧΑΝΤΡΕΝΤ. Αυτά χωρίς να παραβλέπουμε την καλλιτεχνική και κοινωνική σημασία ορισμένων καλλιτεχνών του επαγγελματικού ρεύματος (NEIL SEDAKA). Και η ίδια ιστορία συνεχίστηκε μέχρι σήμερα με το ΠΑΝΚ και το ΡΕΓΚΕ, σαν έκφραση ενός ρεύματος ειλικρίνειας, απέναντι στο τυποποιημένο προϊόν που ετοιμάζουν οι στιχουργοί και οι συνθέτες των εταιριών δίσκων, προϊόν ελεγχόμενο, προσοδοφόρο και επαναλαμβανόμενο.

Αν θέλουμε τώρα να περάσουμε στην ιδιαιτερότητα του τόπου μας; Θα παρατηρήσουμε κι όχι για πρώτη φορά, ότι όταν ένα πολιτιστικό φαινόμενο βιομηχανοποιείται, αποκτά μια διεθνιστική νομοτέλεια, ομοιότητας από χώρα σε χώρα, και από πολιτισμό σε πολιτισμό.

Ο δίσκος βρήκε την Ελλάδα, με υπέροχους ρεμπέτες, στο περιθώριο της βιομηχανικής επανάστασης, με λυρικούς πρόσφυγες (Σμυρνιούς και άλλους), μπαγλαμάδες, ούτια, βιολιά από τη μια — Ελαφρό, ευρωπαϊκό τραγούδι TIN PAN ALLEY από την άλλη.

Στο ένα, το λαϊκό, ο τραγουδιστής τραγουδάει το τραγούδι στο μαγαζί του, είναι ο ίδιος ο συνθέτης και ο στιχουργός, ή ο συνθέτης καταξιωμένος δημιουργός και βιρτουόζος κάθεται στο ΠΑΛΚΟ δίπλα του. (ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ, ΒΑΜΒΑΚΑΡΗΣ, ΤΣΙΤΣΑΝΗΣ, ΜΗΤΣΑΚΗΣ, ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ, κ.ά) Το παρείστικο αυτό τραγούδι, αφού δοκιμάσει την αποτελεσματικότητά του στο λαϊκό γκέττο, περνάει με επιφυλάξεις την αστική πόρτα της εταιρείας και κυκλοφορεί σε δίσκους. Το άλλο, το ελαφρό κατασκευάζεται εκεί επί τόπου από συγγραφείς επιθεωρήσεων και ωδειακούς συνθέτες.

Το ραδιόφωνο, το media, έτσι όπως το έζησα εγώ το '40 και το '50, στα χέρια των μικροαστών συνεργατών των ξένων κατακτητών, παίζει όλη την ημέρα ελαφρό τραγούδι, και μόνο των Ενόπλων παίζει λαϊκό, ίσως για να τονώσει αλλά και να εκμαυλίζει τη

λαϊκούρα που έχει σταλεί στο ΓΡΑΜΜΟ να πολεμήσει τα αδέρφια της. Θάταν κι αυτή απόφαση κάποιου πεπειραμένου Αμερικάνου αξιωματικού προπαγάνδας, γιατί την ίδια εποχή, οι αντίστοιχοι αμερικάνικοι σταθμοί Ενόπλων, παίζανε συνέχεια country για τους λευκούς και Rythm'n Blues για τους μαύρους.

Έτσι το επίσημο Ελληνικό τραγούδι αντιπροσωπεύεται στο ραδιόφωνο, από τον ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ, την ΜΠΕΛΙΝΤΑ, τη ΜΑΓΙΑ ΜΕΛΑΓΙΑ και διάφορες άλλες ευνοούμενες παραγόντων. Το ΤΡΙΟ ΚΑΝΤΣΟΝΕ έδινε και έπαιρνε από τότε.

Οι ρεμπέτες και λαϊκοί συνθέτες, εκτός από δειλές προσπάθειες κυρίως από τον πολυδιάστατο ΤΣΙΤΣΑΝΗ, σπρώχνονται στο περιθώριο.

Θυμάμαι το '55, ενώ περιμένα με αγωνία να κυκλοφορήσει το καινούργιο 78άρι του ΦΩΤΗ ΔΗΜΑ, με πήγανε σεμια ταβέρνα ύστερα από προπόνηση μπάσκετ, κάπου πίσω από τις ΚΟΛΩΝΕΣ του ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ, όπου μας σέρβιραν μπριζόλες ο ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ με τη γυναίκα του.

Κι εδώ ακριβώς μπαίνει ιστορικά η αναντίρρηση ντόπια ιδιαιτερότητα.

Ενώ ο εκδημοκρατισμός της χώρας επιτείνει μια σειρά από διαδικασίες, καθοριστικές για την πορεία του Ελληνικού τραγουδιού, και τη στιγμή που δημιουργείται η ανάγκη για ένα νέο άκουσμα του λαϊκού τραγουδιού, που στην προκειμένη περίπτωση δεν ήταν τίποτε άλλο παρά η αποκατάσταση αληθινής επαφής καλλιτέχνη με κοινό, η ξαφνική άφιξη των δύο τεράτων ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ - ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ αναστέλλει τις εξελίξεις.

Δεν θα μιλήσω εδώ για την καλλιτεχνική αξία των ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ-ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ. Θα θυμίσω μόνο τι εκπροσωπούν εκείνη την εποχή:

Ο Χατζιδάκις είναι ο εκπρόσωπος της φωτισμένης δεξιάς, μιας σπάνιας σε ποιότητα παρέας ανθρώπων, αλλά και αφήνεται να χρησιμοποιηθεί από τη δεξιά, που την χρησιμοποιεί κι αυτός για εξουσία.

Ο Μίχης Θεοδωράκης εκπρόσωπος της Εαμικής Αριστεράς, χρησιμοποιεί και χρησιμοποιείται από την νόμιμη και παράνομη μηχανή της αριστεράς.

Η συμμαχία-διαφήμιση εκείνης της εποχής των ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ - ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ, μονοπωλεί τον ελληνικό ήχο στο ραδιόφωνο.

Το υλικό που βρίσκουν μέσα από το λαϊκό τραγούδι είναι αμύθητο ΤΣΙΤΣΑΝΗΣ, ΧΙΩΤΗΣ, ΖΑΜΠΕΤΑΣ, ΜΠΙΘΙΚΩΤΗΣ, ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ και τόσοι άλλοι. Έτσι, η αστική βιομηχανία δίσκων αποφεύγει να παραδοθεί στο αυθεντικό λαϊκό τραγούδι μεταποιώντας το.

Από την εποχή εκείνη μούχει μπει η απορία. Γιατί δεν αφήσανε τους ανθρώπους ήσυχους, αν πραγματικά αγαπούσανε το λαϊκό τραγούδι, τι το θέλανε το SYRTAKI και τον ΖΟΡΜΠΑ και τα ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ; Όταν βρέθηκα να δουλεύω στην ΚΟΛΟΥΜΠΙΑ, διαπίστωσα αμέσως εχθρότητα αλλά και το φόβο των λαϊκών δημιουργών απέναντι στους όχι και τόσο έντεχνους συνάδερφούς τους! Άκουσα κουτσομπολίστικες ιστορίες τις οποίες δεν πρόκειται να μεταφέρω εδώ.

Και δεν θα τις μεταφέρω εδώ γιατί τελικά από το έργο των ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ-ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ έμειναν

μερικά τραγούδια.

Έμεινε όμως και η παράνοια του νεοέλληνα, ότι με ένα δίπλωμα αρμονίας, με κάτι στίχους και κάποιο τραγουδιστή και γλύψιμο στην εταιρεία καθάρισε. Σχολές όμως δεν υπάρχουν στο τραγούδι, υπάρχουν δημιουργοί.

Όταν η πραγματικότητα, η ηλικία αλλά και η σωφροσύνη εκτόπισαν τους Θεοδωράκη-Χατζιδάκι από το προσκήνιο, οι εταιρείες είχαν τη συνταγή και προχώρησαν ακάθεκτες.

Και φυσικά και δω όπως κι έξω κέρδισαν οι τραγουδιστές. Γι' αυτό κι ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ έχει κάθε δικαίωμα μέσα από τον επαγγελματικό του χώρο να λέει «τα τραγούδια μου».

Έλα ντε, όμως, που ένα άλλο ρεύμα άρχισε να ανεβαίνει και να αποκαθιστά τις γέφυρες με το κοινό! Ένα ρεύμα προσωπικό και εμπειρικό και παρείστικο, και μερικές φορές τραχύ, αλλά ειλικρινές και αγαπησιάρικο, βρήκε απήχηση, έτσι και το ραδιόφωνο — που επί δεκαετίες το αγνοούσε — αναγκάστηκε να το δεχτεί.

Κάτι που ο φουκαράς ο ΛΙΑΝΗΣ δεν μπορεί να καταλάβει είναι ότι τα τραγούδια δεν μπορούν να γράφονται κατά παραγγελία. Δηλαδή κάποιος απρόσωπος υπάλληλος, τηλεφωνάει σ' ένα συνθέτη, σε ένα στιχουργό και ύστερα τα δίνουν σ' έναν τραγουδιστή φίρμα, και η δουλειά έγινε. Αυτό είναι μηχανιστικό, είναι παραθύρια-γεφύρια, είναι πρόσκαιρο, δεν δουλεύει και δεν μένει.

Τα καλύτερα τραγούδια του Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ είναι εκείνα με τον ΛΟΪΖΟ και τον ΝΤΑΛΑΡΑ και την ΑΛΕΞΙΟΥ. Είναι παρείστικα, είναι συντροφικά, ειλικρινή και γι' αυτό έμειναν. Γιατί είχαν λόγο ύπαρξης όπως και τα παλιά του Μουσαφίρη με τον ΜΗΤΡΟΠΑΝΟ. Κι αφού ο τραγουδιστής, ο Έλληνας, μέσα από το ραδιόφωνο και την τηλεόραση έγινε παντοδύναμος και αφού οι ΩΔΕΙΑΚΟΙ έχασαν κάθε πιθανότητα επαφής με τον κόσμο, συντηρούνται με επιδοτήσεις, ή απο τις εταιρείες για πολιτιστικό prestige.

Ο ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ που εκφράζεται μόνος του; Άμεσα, κέρδισε το παιχνίδι. Και ο ΚΗΛΗΔΟ-

ΝΗΣ επίσης. Αντί να κυνηγάει τον «Χ» ΞΥΛΟΥΡΗ, όπως έκανε ο ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ και βυθίστηκε σε τέλμα, τραγούδησε τα τραγούδια του. Και ο ΜΟΥΤΣΗΣ τώρα και ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ και ο ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ και κάτι περίεργα συγκροτήματα, όπως οι ΦΑΤΜΕ και οι ΤΑΞΙΑΡΧΙΕΣ. Και δεν μιλάω για τον Δ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ, γιατί είναι αδελφός του ΓΙΩΡΓΟΥ, δεν ντρέπεστε μεμψιμοιρούντες νεοέλληνες!

Αυτή είναι η φάση του Ελληνικού τραγουδιού που περνάμε, λοιπόν. Οι δοκιμασμένοι και σπουδαίοι Έλληνες τραγουδιστές ΝΤΑΛΑΡΑΣ-ΑΛΕΞΙΟΥ δέχονται την πρόκληση ερμηνείας παλιών σπουδαίων τραγουδιών και έτσι αποδυναμώνουν τη σχέση ανάγκης με τους νονούς του τραγουδιού, οι άλλοι εκφράζονται μόνοι, οι κομπανίες στην καλύτερη περίπτωση τραγουδούν δικά τους (ΑΘΗΝΑΪΚΗ) ή φωτίζουν με χαρούμενα σχόλια το ρεμπέτικο ή μεταρεμπέτικο χώρο (ΟΠΙΣΘΟΔΡΟΜΙΚΗ) άλλοι σπουδαίοι λαϊκοί τραγουδιστές τραγουδούν τραγούδια συνθετών που είναι ή ήταν σε δυσμένεια από τις εταιρείες· ο ασύγκριτος ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ, ο υποτιμημένος ΣΟΥΚΑΣ, ο φοβερός ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ, ο απαστράφτων στιχουργός Μ. ΡΑΣΟΥΛΗΣ, ο Ν. ΞΥΔΑΚΗΣ τραγουδούνται από τον ΝΤΑΛΑΡΑ, τον ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, την ΑΛΕΞΙΟΥ, ενώ ο Ν. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ ετοιμάζεται κι αυτός να πει τα δικά του τραγούδια. Η ΓΛΥΚΕΡΙΑ, που είναι σπουδαία, ελπίζω να τραγουδήσει σύντομα νέο λαϊκό τραγούδι. Θα σκίσει, όπως σκίζει η ΒΙΤΑΛΗ. Κι απορώ γιατί άξιες και φωτισμένες κοπέλλες σαν την ΤΣΑΝΑΚΛΙΔΟΥ ή την καταπληκτική ΓΑΛΛΗ ή και τον Β. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ δεν γράφουν τα τραγούδια τους μόνοι τους ή με φίλους τους αλλά μπλέκουν και ταλαιπωρούνται αφάνταστα με ψευτο-έντεχνους, που στην καλλίτερη περίπτωση σε μια αξιοκρατική κοινωνία θα διεκδικούσαν τη θέση του πιανίστα στην ΑΙΓΛΗ, και πολύ θα τους πήγαινε.

Το Ελληνικό τραγούδι με όπλο του την ειλικρίνεια δημιουργείται αυτή τη στιγμή έξω από τις εταιρείες, στα μαγαζιά, στα πανηγύρια, στις γιορτές. Βέβαια, οι εταιρείες θα βγάλουν λεφτά κι απ' αυτό. Τι να κάνουμε;

Κι αυτό που συμβαίνει, λοιπόν, φαίνεται πως ενοχλεί πολύ κόσμο επαγγελματιών, που την είχε βρει καλά, με γραφειοκρατία και προοδευτισμό.

● Το κείμενο αυτό ας ληφθεί σαν μια έμμεση απάντηση στο θλιβερό και συκοφαντικό κείμενο του ΛΙΑΝΗ στα ΝΕΑ (15.7.83).

Είναι το είδος του κειμένου που θα έπρεπε να έχουν τα ΝΕΑ για το θέμα αυτό, αν είχαν συνεργάτες, αν άφηναν τους ικανούς συνεργάτες να εκφραστούν, και αν δεν ήταν δεδηλωμένη η απόφαση του συγκροτήματος ΛΑΜΠΡΑΚΗ να υποβαθμίσει τον διάλογο και τον λόγο. Όσο για τον ΛΙΑΝΗ, τι να πω, του εύχομαι ΚΑΛΗ ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ...

Βοηθήθηκα από τα κείμενα του Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ στο περιοδικό ΤΖΑΖ.

1. TIN PAN ALLEY: Η περιοχή της Νέας Υόρκης που ήταν το κέντρο της Show business. Εταιρίες δίσκων, εκδότες, παραγωγοί, καλλιτεχνικά γραφεία κλπ.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ της ανεξαρτητης παραγωγής

POP ELEVEN

**ΠΙΝΔΑΡΟΥ 38 και ΤΣΑΚΑΛΩΦ
3601729 - 3630868**

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ

ΝΤέφι

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΓΡΑΦΤΕΙΤΕ
ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ
για πολλούς λόγους!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1ο

★ Ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΟΣ του Γ. Κοντογιάννη ★ Ο ΕΥΡΩΕΛΛΑΦΡΟΣ ΑΝΕΜΟΣ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ του Σ. Ελληνιάδη ★ ΜΠΟΥΖΟΥΚΙ Η ΤΕΤΡΑΦΩΝΟ; του Άκη Πάνου ★ Ο ΠΑΡΑΜΕΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΚ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ του S. King ★ Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ★ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ Δ. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ ΓΙΑ ΤΟ Θ. ΜΙΚΡΟΥΤΣΙΚΟ ★ ΧΡΗΣΤΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ του Γ. Σιδερή ★ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ του Άκη Πάνου ★ ΤΟΥΡΚΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΣΤΟ ΛΑΥΡΙΟ του Στ. Κούλογλου ★ ΤΖΑΚ ΚΕΡΟΥΑΚ αποδ. Γ. Τζώρτζη ★ Ο ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ - ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ του Ν. Ξυδάκη κ.ά.

2ο

★ ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΣΙΤΣΑΝΗΣ - ΣΤΟ ΧΑΡΑΜΑ του Τ. Φαληρέα ★ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ ΟΠΟΤΕ ΒΑΡΕΘΟΥΝ ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ του Άκη Πάνου ★ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ ΣΟΥ ΚΟΙΤΙΕΣΑΙ... του Π. Καλατζόπουλου ★ ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ — ΠΕΘΑΙΝΟΝΤΑΣ του Γ. Κοντογιάννη ★ ΕΛΛΗΝΟΦΩΝΟ ΡΟΚ ΕΝΤΡΟΛΑ του Θ. Μανίκα ★ ΚΙΝΗΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ του Γ. Μπασιπάγλη ★ ΗΧΟΛΗΨΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ του Γ. Παπαδάκη ★ ELVIN JONES - ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ του Στ. Ελληνιάδη ★ ΤΑΚΗΣ ΣΟΥΚΑΣ - ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ της Σ. Σκουρλέτου ★ ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΣΕ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ του Π. Λινάρδου ★ ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΓΚΑΣ του Γ. Παπαδάκη ★ ΜΑΚΡΥΑ ΑΠ' ΤΙΣ ΚΑΝΝΕΣ του Χ. Βακαλόπουλου ★ G. PEACOCK TRIO του Δ. Αρβανίτη κ.ά.

3ο

★ ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΡΟΣ - ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΒΙΟΛΙ του Γ. Παπαδάκη ★ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΝΟ ΛΟ-Ι-ΖΟ του Μαν. Ρασούλη ★ ΟΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΟΙ-ΒΛΑΧΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ του Γ. Έξαρχου ★ Ο ΜΟΥΣΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΡΚΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ - ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ του Γ. Κοντογιάννη ★ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΜΙΑ ΝΤΙΒΑ του Άκη Πάνου ★ ART PEPPER του D. Keller ★ 23ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ του Χ. Βακαλόπουλου ★ Η ΜΑΥΡΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ του Ν. Σαββάτη ★ 120 ΜΕΡΕΣ ΣΤΑ ΓΟΜΟΡΑ του Γ. Καλαϊτζή ★ ΧΑΡΙΣΤΙΚΗ ΒΟΛΗ του Τ. Φαληρέα κ.ά.

4ο

★ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ του Γ. Κοντογιάννη ★ ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΤΑΞΙΑΡΧΙΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΜΟΝΟ ΠΛΑΚΑ του Τ. Φαληρέα ★ ΜΑΝΩΛΗΣ ΡΑΣΟΥΛΗΣ - ΑΥΤΟΣΥΖΗΤΗΣΗ ★ ΓΑΤΚΕΡΙΑ - ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ του Σ. Ελληνιάδη ★ Ο ΑΜΑΝΕΣ του Γ.Α. Παναγιώτου ★ ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ 5 ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΒΕΛUSHI ★ ΡΟΚ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΔΙΣΚΟΙ του Χ. Βακαλόπουλου ★ ΠΑΛΙΟΙ ΟΡΓΑΝΟΠΟΙΟΙ των Σ. Νικολακόπουλου - Χ. Σπουρδαλάκη ★ ΣΙΝΕΜΑ: ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΡΝΕΣ ★ ΚΕΝΤΡΑ ΚΑΙ ΜΠΑΡ ΜΕ ΡΕΜΠΕΤΙΚΑ κ.ά.

5ο

★ ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ - ΣΠΕΣΙΑΛ ΑΦΙΕΡΩΜΑ Γράφουν: Μανώλης Ρασούλης, Γιώργος Κοντογιάννης, Πάνος Γεραμάνης, Τάσος Φαληρέας, Στέλιος Ελληνιάδης, Γιάννης Καλαϊτζής, Θοδωρής Μανίκας ★ ΠΛΗΡΗΣ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ Σ. ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗ ★ ΚΛΕΙΣΤΟ ΑΝΤΙΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ του Άκη Πάνου ★ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙΑ ΕΞΩ - ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ★ ΚΩΣΤΑΣ ΣΜΟΚΟΒΙΤΗΣ - 7 ΧΡΟΝΙΑ ΘΑΜΕΝΟΣ! ★ JOHN HAMMOND - ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ του Στ. Ελληνιάδη ★ ΟΙ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΤΟΥ ΝΤΑΛΑΡΑ του Τ. Φαληρέα ★ ΜΠΛΟΥΖ ΑΝΤΙΔΟΤΟ ΣΤΟ ΚΡΥΟ του Ν. Σαββάτη ★ ΧΡΟΝΗΣ ΑΗΔΟΝΙΔΗΣ του Γιώργου Παπαδάκη ★ COCKSUCKER BLUES του Χρ. Βακαλόπουλου κ.ά.

6ο

★ 4 ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΤΟ Δ. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟ Γράφουν: Κεβή Ψάρρη, Κώστας Λιβιεράτος, Χρήστος Βακαλόπουλος, Γιάννης Χατζηγώγας ★ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙΑ ΕΞΩ - ΣΤΙΧΟΙ ★ Ο «ΜΠΟΥΦΕΤΖΗΣ» ΤΟΥ ΜΠΑΤΗ του Σπ. Παπαϊωάννου ★ ΒΑΪΟΣ ΜΑΛΛΙΑΡΑΣ - ΤΟ ΚΛΑΡΙΝΟ-ΘΡΥΛΟΣ του Γ. Έξαρχου ★ ΣΤΑ ΤΡΙΑ ΤΕΤΑΡΤΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ του Τ. Φαληρέα ★ «ΕΝΤΕΧΝΟΙ» ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΚΑΙ ΕΝΤΕΧΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ του Γ. Παπαδάκη ★ ΦΑΤΜΕ του Γ. Κουτσονάσιου ★ ΑΡΒΑΝΙΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ του Γ. Έξαρχου ★ ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΦΑΙΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ BOB MARLEY! του Τ. White ★ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΟΣ ΜΠΑΣΚΕΤ του Τ. Φαληρέα ★ ΡΟΝΤΕΟ ΣΤΟ ΡΥΘΜΟ ΤΟΥ ΜΠΛΟΥΖ του Γ. Καλαϊτζή ★ ΗΧΟΛΗΨΙΑ ΚΑΙ ΗΧΟΛΗΠΤΗΣ του Στ. Γιαννακόπουλου κ.ά.

Το ΝΤΕΦΙ γράφεται με κέφι

Όλα τα προηγούμενα τεύχη θα τα βρείτε στα κεντρικά βιβλιοπωλεία και στο POP-11
(Τσακάλωφ και Πινδάρου) Πληροφορίες: 8643.852, 3630.868, Θεσσαλονίκη: 265.708.